

Opakování dokazování

Aby si odvolací soud na základě vlastních poznatků zjednal rovnocenný podklad pro odlišné hodnocení zopakovaných důkazů, je povinen provést tyto důkazy zákonem předepsaným způsobem. Jestliže odvolací soud pouze přečetl výpověď, učiněnou před soudem prvního stupně a nepostupoval v souladu s § 131 o. s. ř., který upravuje způsob provedení tohoto důkazu, nelze mít za to, že výpověď žalobce procesně regulérním způsobem zopakoval.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 33 Cdo 2281/2008, ze dne 26.10.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Ing. V. F., zastoupeného JUDr. J. F., advokátem se sídlem P., proti žalované A. K. C., spol. s r. o. se sídlem P., zastoupené JUDr. A. P., advokátem se sídlem P., o zaplacení částky 580.000,- Kč s příslušenstvím oproti vydání věci, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 9 C 221/2005, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. února 2008, č. j. 13 Co 534//2007-97, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. února 2008, č. j. 13 Co 534//2007-97, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobce se svou žalobou domáhal zaplacení kupní ceny s příslušenstvím oproti vrácení věci s odůvodněním, že od žalované koupil ojetý osobní automobil, u něhož se po jeho převzetí v dvouleté záruční době opakovaně vyskytla vada, pro kterou od kupní smlouvy odstoupil.

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 29. června 2007, č. j. 9 C 221/2005-72, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 580.000,- Kč se specifikovaným příslušenstvím do 3 dnů od právní moci rozsudku a ve stejné lhůtě uložil žalobci povinnost vydat žalované osobní automobil Renault, modelové řady Megane II Kombi, verze Privilege-Lu, motor 1.9 dCi, VIN: VF1KMOGO629261674, RZ 2A9 5348; současně rozhodl a nákladech řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaná je zapsána v obchodním rejstříku s předmětem podnikání mimo jiné koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, opravy silničních vozidel. Účastníci uzavřeli dne 23. 6. 2004 kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k ojetému osobnímu automobilu Renault Megan Kombi ve výroku rozsudku blíže specifikovanému (dále jen „osobní automobil“, resp. „automobil“), který byl uveden do provozu v září 2003, za kupní cenu 580.000,- Kč. Účastníci si nesjednali záruční dobu. Téhož dne žalobce automobil převzal; o tom byl sepsán protokol s popisem technického stavu automobilu. Následně po převzetí automobilu se na něm vyskytly závady spočívající v nefungujícím zamykání některých dveří, které nebránily v jeho užívání, a vada pravého světlometu, u něhož během jízdy samovolně zhasínalo a blikalo klopené světlo, popřípadě nesvítilo vůbec. Žalovaná při každém výskytu závady automobil přijala k opravě a vystavila o tom záruční protokol. V souvislosti s posledně uvedenou vadou, která bránila řádnému užívání automobilu, vyměnila dne 21. 7. 2004 čidlo xenonového světlometu a dne 31. 3. 2005 startér xenonové výbojky. Tato vada, která se projevovala nepravidelně a zaměstnanci žalované ji sami nezjistili, se vyskytovala i po těchto opravách. Žalobce žalované vady vytkl a dopisem ze dne 8. 6. 2005 ve spojení s dopisem ze dne 15. 6. 2005 od kupní smlouvy odstoupil pro opakovaný výskyt vady pravého světlometu po opravách v záruční době. Žalovaná oprávněnost takového postupu neuznala. Na základě takto zjištěného skutkového stavu

soud prvního stupně dospěl k závěru, že účastníci uzavřeli kupní smlouvu v souladu s § 588 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění v tu dobu platném (dále jen „obč. zák.“). Záruční lhůta 24 měsíců k uplatnění práva z odpovědnosti za vady začala běžet dne 23. 6. 2004, kdy žalobce automobil převzal (§ 626 obč. zák.). Za rozhodující z hlediska odpovědnosti za vady v posuzovaném případě považoval zjištění, že v průběhu záruční doby 24 měsíců se opakovaně před a po dvou opravách provedených dne 21. 7. 2004 a 31. 3. 2005 vyskytla na automobilu vada světlometu a že automobil pro tuto vadu, která nevznikla běžným opotřebením, nelze řádně užívat. Žalobci proto vzniklo právo od kupní smlouvy odstoupit (§ 622 odst. 2 obč. zák.). V důsledku odstoupení od smlouvy došlo k jejímu zrušení a účastníci jsou povinni si vzájemně vydat vše, co si podle ní plnili. Návrh žalované na vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění, zda se uvedená vada na automobilu vyskytovala v době jeho převzetí, považoval z hlediska hospodárnosti za nadbytečný vzhledem ke zjištěnému opakovanému výskytu této vady. K námitce žalované, že v případě použité věci odpovídá prodávající jen za vady vyskytující se v době jejího převzetí, vyslovil názor, že zákonná odpovědnost za vady se uplatní u všech věcí a že u věcí použitých neodpovídá prodávající jen za vady, které vznikly používáním nebo opotřebením poté, co byla věc převzata kupujícím; za výskyt jiných vad odpovídá.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. února 2008, č. j. 13 Co 534/2007-97, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu o zaplacení částky 580.000,- Kč s příslušenstvím oproti vydání osobního automobilu Renault Megane II Kombi RZ 2A95348, VIN VF1KMOGOG29261674, a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Odvolací soud přečetl protokoly o výpovědích žalobce a svědkyně J. F. a listinné důkazy (písemné odstoupení od smlouvy ze dne 8. 6. 2005 a dopis žalobce ze dne 18. 7. 2005) a na základě těchto důkazů a dalších (soudem prvního stupně) provedených důkazů částečně převzal skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně. Ztotožnil se s jeho zjištěním, že předmětem uzavřené kupní smlouvy byla použitá věc - ojetý automobil a že vady, které žalobce žalované vytkl, se poprvé objevily až v průběhu užívání automobilu, byť po poměrně krátké (asi měsíční) době. Konstatoval, že žalobce i svědci potvrdili, že automobil byl v době předání bez vad a že žalobce během celého řízení nenabídl jediný důkaz, z něhož by bylo možno dovodit, že vytykanou vadu měl automobil již v době předání, což vzhledem k jeho žalobnímu tvrzení ani nebylo možno očekávat, neboť žaloba byla postavena na tom, že vady se objevily v záruční době a že za ně žalovaná odpovídá. Výkladem § 619 odst. 1 obč. zák. a contrario dospěl k právnímu názoru, že prodávající v případě prodeje použité věci (tak jako v daném případě) odpovídá pouze za vady, které má věc v době jejího prodeje (převzetí), neboť pro prodej použité věci zákon záruční dobu nestanoví. Výjimku z tohoto pravidla může založit pouze smluvní ujednání, jímž prodejce nad rámec zákona poskytne kupujícímu na použitou věc záruku. Takové ujednání nejenže nebylo dokazováním prokázáno, ale ani tvrzeno. Proto žalovaná odpovídá žalobci jen za vady, které automobil vykazoval v době jeho převzetí, a nikoli za vady, které se vyskytly až v průběhu užívání automobilu, a to bez ohledu na to, zda uplynulo 24 měsíců od prvního uvedení předmětného automobilu do provozu. Okolnost, že žalobce byl prvním kupujícím, posoudil jako bezvýznamnou. Protože záruka 24 měsíců podle § 620 obč. zák. se vztahuje pouze na prodej nové věci, na tento případ nedopadá a žalobce tudíž nemohl úspěšně uplatnit proti žalované práva z odpovědnosti za vady ve smyslu § 622 obč. zák., tedy ani od smlouvy odstoupit. Učinil-li tak, jeho právní úkon nemohl vyvolat právní účinky s ním spojené. Kupní smlouva nebyla zrušena a účastníci nemají právní důvod vracet si vzájemně plnění poskytnutá na jejím základě.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, v němž avizoval použití dovolacích důvodů podle § 241a odst. 2 písm. a/, b/ a odst. 3 o. s. ř. Odvolacímu soudu především vytkl nesprávnost právního závěru, že mu nevzniklo právo od kupní smlouvy odstoupit. Připustil, že při převzetí automobilu nebyly zjištěny žádné závady, a má za nesporné, že veškeré vady, které žalované vytkl, se vyskytly až po převzetí automobilu. Polemizuje s právním závěrem odvolacího soudu, že v případě prodeje použité věci prodávající odpovídá jen za ty vady, které měla věc při jej převzetí kupujícím, a

nabízí svůj názor, že při prodeji použitého zboží se záruka nevztahuje na vadu, kterou má věc při prodeji nebo při převzetí, ale na ostatní později vyskytnuté vady. Odvolacímu soudu v této souvislosti vytýká, že nevzal v potaz, že byl prvním kupujícím a že žalovaná mu poskytla na automobil záruku. To vyplývá ze záručního listu i z chování žalované, která automobil pro vady vždy přijala k opravě, vady bezplatně opravila a o opravě vystavila záruční protokol. Odvolací soud došel k opačnému závěru ohledně záruky než soud prvního stupně bez provedení jakéhokoli nového důkazu, bez ohledu na provedené dokazování a na tvrzení účastníků. Namítá, že odvolací soud pochybil, jestliže vzhledem ke svému názoru, že na vady použité věci se záruka nevztahuje, nepřistoupil ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně s pokynem, aby dokazování zaměřil na zjištění, zda vytčená vada existovala v době převzetí automobilu. I tak je však přesvědčen, že výklad vedoucí k popření zákonné záruční doby u použitých věcí a k omezení odpovědnosti prodávajícího pouze na vady, které se na této věci vyskytly v době prodeje, není správný. Poukazuje na to, že zákonem č. [136/2002](#) Sb., který změnil občanský zákoník v části týkající se prodeje zboží v obchodě, byla transponována Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 1999/44/ES ze dne 25. 5. 1999, týkající se některých aspektů prodeje spotřebního zboží a záruk za toto zboží (dále jen „Směrnice“). Ta definuje spotřební zboží v článku 1 bodu 2 písm. b/ jako všechny hmotné movité věci s výjimkou zboží, které se prodává na základě rozhodnutí nebo jiných soudních opatření, vody a plynu, nejsou-li stáčeny v omezeném objemu nebo v určitém množství, a elektrické energie. Podle článku 1 odstavce 3 Směrnice mohou členské státy stanovit, že pojem spotřební zboží nezahrnuje použité zboží, které je prodáváno ve veřejné dražbě, při níž mají spotřebitelé možnost se osobně účastnit prodeje. Žádná výjimka z definice spotřebního zboží se tudíž netýká použitého zboží prodávaného na základě kupní smlouvy. Proto se na použité zboží vztahují ustanovení Směrnice o spotřebním zboží. Z uvedených důvodů navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a aby věc byla odvolacímu soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření k dovolání ztotožnila se skutkovými i právními závěry odvolacího soudu. Zdůrazňuje, že z výpovědi samotného žalobce vyplývá, že od ní koupil ojetý automobil, a že žádným z provedených důkazů nebylo zjištěno, a žalobce to sám ani netvrdil, že se na automobilu v době jeho převzetí vyskytovaly vady a že se zavázala žalobci poskytnout na ojetý automobil záruku. Žalovaná sdílí právní názor odvolacího soudu, že prodejce odpovídá pouze za vady, které se na předmětném automobilu vyskytovaly již v době jeho převzetí, jenž je konformní s platnou právní úpravou reflektující zmiňovanou Směrnici. Odvolací soud nepochybil, jestliže rozsudek soudu prvního stupně nezrušil za účelem doplnění dokazování znaleckým posudkem ke zjištění údajné skryté vady za situace, kdy žalobce netvrdil existenci vady v době převzetí automobilu a sám takový důkaz považoval za nadbytečný.

V řízení o dovolání bylo postupováno podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009 - dále jen „o. s. ř.“ (srovnej čl. II bod 12. zákona č. [7/2009](#) Sb.).

Dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou při splnění podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1, 4 o. s. ř.) a je přípustné podle § 237 odst. 1 pm. a/ o. s. ř.; Nejvyšší soud České republiky (§ 10a o. s. ř.) se proto dále zaměřil na posouzení otázky, zda je dovolání opodstatněné.

Podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. jestliže ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Žalobce k dovolacímu přezkumu předestřel kontrolu správnosti závěru dovozujícího, že v posuzovaném případě žalovaná (prodávající) neodpovídá za vadu ojetého automobilu, která se vyskytla až po jeho převzetí žalobcem (kupujícím). S poukazem na zákon č. [136/2002](#) Sb., který do

občanského zákoníku transponoval Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 1999/44/ES, zpochybňuje názor odvolacího soudu, že prodávající v případě prodeje věci použité odpovídá jen za vady věci existující při jejím převzetí (§ 619 obč. zák.).

V posuzovaném případě není zpochybňováno samotné použití úpravy obsažené v § 612 až § 627 obč. zák. týkající se prodeje zboží v obchodě, jež má ve vztahu k obecné úpravě o kupní smlouvě (§ 588 až § 608 obč. zák.) povahu doplňujícího a speciálního předpisu, neboť žalovaná prodala věc v rámci své podnikatelské činnosti žalobci, který ji koupil za jiným účelem než pro podnikání. Protože žalobce převzal použitou věc po 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. [136/2002](#) Sb., kterým se mění zákon č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. [65/1965](#) Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [136/2002](#) Sb.“), vztahuje se na posuzovaný případ právní úprava o prodeji zboží v obchodě včetně odpovědnosti za vady obsažená v § 612 až § 627 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 2003 - dále opět jen „obč. zák.“ (srovnej čl. III. bod 2. a 3. zákona č. [136/2002](#) Sb.).

Podle § 616 obč. zák. prodávající odpovídá kupujícímu za to, že prodávaná věc je při převzetí kupujícím ve shodě s kupní smlouvou, zejména, že je bez vad (odst. 1). Rozpor s kupní smlouvou, který se projeví během šesti měsíců ode dne převzetí věci, se považuje za rozpor existující již při jejím převzetí, pokud to neodporuje povaze věci nebo pokud se neprokáže opak (odst. 4).

Podle § 619 odst. 1 obč. zák. jde-li o věci, které se rychle kazí nebo o věci použité, odpovídá prodávající za vady, které se projeví jako rozpor s kupní smlouvou po převzetí věci v záruční době (záruka). Podle § 619 odst. 3 obč. zák. jde-li o věci použité, neodpovídá prodávající za vady odpovídající míře používání nebo opotřebení, které měla věc při převzetí kupujícím.

Podle § 620 odst. 1 části věty před středníkem obč. zák. při prodeji spotřebního zboží je záruční doba 24 měsíců.

Podle § 626 obč. zák. práva z odpovědnosti za vady věci, pro které platí záruční doba, zaniknou, nebyla-li uplatněna v záruční době (odst. 1). U věcí použitých práva z odpovědnosti za vady věci zaniknou, nebyla-li uplatněna do 24 měsíců ode dne převzetí věci kupujícím. Prodávající může tuto dobu v dohodě s kupujícím zkrátit, ne však méně než na 12 měsíců; tuto dobu uvede prodávající v dokladu o prodeji věci (odst. 3).

Zákonem č. [136/2002](#) Sb. byla změněna úprava odpovědnosti za vady věcí prodaných v obchodě ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. května 1999, č. 1999/44/ES, o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (dále opět jen „Směrnice“), jejíž pravidla uvedený zákon implementoval do českého právního řádu. Tím došlo k zamýšlenému sblížení s právními předpisy členských států Evropské unie ve věcech ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu. Jak se podává z důvodové zprávy k uvedenému zákonu, navrhovaná úprava se dotýká platné právní úpravy odpovědnosti za vady prodané věci, zejména záruční doby a dále náležitostí poskytované záruky s cílem přizpůsobit se požadavkům Směrnice. Ty přitom v zásadě odpovídaly platné právní úpravě občanského zákoníku. Rovněž u úpravy odpovědnosti za vady účinné od 1. 1. 2003 se rozlišuje zákonná odpovědnost za vady a záruční odpovědnost. Zákonná odpovědnost za vady při převzetí zboží kupujícím koresponduje se základní povinností prodávajícího dodat zboží bez vad, jak je vyjádřena v § 616 obč. zák. pojmem „shoda s kupní smlouvou“. Právní úprava obsažená v tomto ustanovení tak byla upřesněna ve smyslu článku 2 Směrnice, podle něhož je prodávající povinen předat spotřebiteli zboží, které je v souladu s kupní smlouvou, a odpovídá článku 3 bodu 1 Směrnice, který zakládá odpovědnost prodávajícího za rozpor zboží se smlouvou, který existoval v době převzetí zboží. Stejně jako u dosavadní úpravy zákonná odpovědnost za vady platí u všech druhů zboží; jen u věcí, které se prodávají se slevou je odpovědnost vyloučena u vad, pro které byla poskytnuta sleva (§ 619 odst. 2 obč. zák.), a u věcí použitých se odpovědnost netýká vad

odpovídajících míře používání nebo opotřebením, jež měla věc při převzetí kupujícím (§ 619 odst. 3 obč. zák.). Oproti předchozí úpravě byla ochrana kupujícího posílena ve smyslu čl. 5 bodu 3 Směrnice tím, že § 616 odst. 4 obč. zák. obsahuje implementaci vyvratitelné domněnky, že rozpor s kupní smlouvou, jenž se projevil do šesti měsíců od převzetí věci kupujícím, existoval již při převzetí. Tato domněnka je vyloučena, odporuje-li povaze koupené věci nebo prokáže-li se, že tak tomu při převzetí věci nebylo, a vztahuje se i na věci použité (s výhradou vad uvedených v § 619 odst. 3 obč. zák.). Podstata záruční odpovědnosti za vady, které představují rozpor s kupní smlouvou a vyskytnou se po převzetí věci v záruční době, upravená v § 619 obč. zák., nedoznala oproti dosavadní úpravě zásadních změn; je vyloučena při prodeji věcí, které se rychle kazí nebo u věcí použitých (§ 619 odst. 1 obč. zák.), a vztahuje se na veškeré ostatní nové věci s výjimkou uvedenou v § 619 odst. 2 obč. zák. Záruční doba podle § 620 odst. 1 obč. zák. byla prodloužena ze 6 měsíců na 24 měsíců v souladu s čl. 5 bodem 1 Směrnice, který stanoví, že prodávající odpovídá podle článku 3 (tj. za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání zboží) v případě, že se rozpor se smlouvou projeví ve lhůtě dvou let po dodání zboží. Pro vady použitých věcí, pro které neplatí záruka, pak byla prodloužena lhůta k uplatnění práva z odpovědnosti za vady ze 6 měsíců na 24 měsíců (§ 626 odst. 3 obč. zák.). Mají-li ustanovení o prodeji zboží v obchodě (§ 612 až § 627 obč. zák.) ve vztahu k obecné úpravě o kupní smlouvě (§ 588 až § 608 obč. zák.) povahu doplňujícího a speciálního předpisu, není vyloučeno, aby prodávající při prodeji v obchodě poskytl kupujícímu záruku přesahující rozsah záruky stanovený zákonem na základě jejich dohody ve smyslu § 502 obč. zák. Je tedy zjevné, že Směrnice stanoví odpovědnost prodávajícího pouze na existenci rozporu zboží (včetně zboží použitého) se smlouvou v době převzetí zboží spotřebitelem, což odpovídá právní úpravě zákonné odpovědnosti za shodu s kupní smlouvou podle § 616 odst. 1 obč. zák. Článek 5 bod. 1 Směrnice upravuje pouze lhůtu, v níž prodávající odpovídá za shodu se smlouvou; záruční odpovědnost prodávajícího za vady nezakládá. Právní úprava prodeje zboží v obchodě v občanském zákoníku (jeho § 619 odst. 1) tak nad rámec Směrnice (ve prospěch ochrany spotřebitele) stanoví záruční odpovědnost prodávajícího za vady, které se projeví jako rozpor s kupní smlouvou a vyskytnou se dodatečně po převzetí věci ve dvouleté záruční době, přičemž u nich není třeba prokazovat jejich existenci v době prodeje. Je-li použité zboží z této záruční odpovědnosti vyloučeno, není tato právní úprava v rozporu s pravidly Směrnice, jak prosazuje žalobce.

Protože v posuzované věci bylo zjištěno, že rozpor s kupní smlouvou (vada světlometu), který se projevil do šesti měsíců od převzetí věci žalobcem, při převzetí automobilu neexistoval, je tím vyloučena domněnka ve smyslu § 616 odst. 4 obč. zák.; podstatným pro posouzení otázky odpovědnosti žalované za vadu ojetého automobilu, která se vyskytla až po jeho převzetí žalobcem, je již jediné zjištění, zda si účastníci smluvili, že žalovaná poskytne za automobil záruku. Dovolací soud sdílí právní názor odvolacího soudu, že pro rozhodnutí věci nebyla podstatná okolnost, že žalobce byl prvním kupujícím předmětného automobilu. Právní úprava odpovědnosti za vady obsažená v občanském zákoníku zohledňuje pouze zboží „použité“, nikoli zboží „zakoupené prvním kupujícím.“ Žalobce si byl od počátku vědom toho, že kupuje použitou věc.

Prostřednictvím § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř., jímž lze namítat, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí věci, žalobce odvolacím soudu vytkl, že dospěl k odlišnému závěru ohledně poskytnutí záruky než soud prvního stupně, aniž provedl jakýkoli nový důkaz zpochybňující tento skutkový závěr, a že měl vzhledem ke svému právnímu názoru ohledně záruky za vady v případě prodeje použité věci rozsudek soudu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení s pokynem, aby dokazování zaměřil na zjištění, zda vytčená vada světlometu existovala v době převzetí automobilu. Posléze uvedená výhrada není opodstatněná. Odvolací soud totiž převzal skutkové zjištění soudu prvního stupně, že vada světlometu se poprvé objevila až v průběhu užívání automobilu, tedy po převzetí automobilu kupujícím. Nelze přehlédnout, že toto skutkové zjištění bylo čerpáno z přednesů samotného žalobce, že uvedená vada při převzetí věci neexistovala a vyskytla se až dodatečně. Ostatně tuto skutečnost žalobce připouští i v dovolání. V

tomto ohledu tudíž není dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. naplněn.

Podle § 213 o. s. ř. odvolací soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně (odst. 1). o. s. ř. Odvolací soud může zopakovat dokazování, na základě kterého soud prvního stupně zjistil skutkový stav věci; dosud provedené důkazy zopakuje vždy, má-li za to, že je z nich možné dospět k jinému skutkovému zjištění, než které učinil soud prvního stupně (odst. 2).

Má-li odvolací soud za to, že na základě důkazů provedených soudem prvního stupně, jež byly podkladem pro zjištění skutkového stavu věci, lze dospět k jinému skutkovému zjištění, je nepřipustné, aby se odchýlil od hodnocení důkazů provedených soudem prvního stupně, aniž by je sám provedl a zjednal si tak rovnocenný podklad pro případně odlišné zhodnocení důkazů. Jinými slovy řečeno, z § 213 odst. 2 o. s. ř. odvolacímu soudu vyplývá povinnost zajistit si pro změnu skutkového náhledu podklad, který je rovnocenný způsobu dokazování před soudem prvního stupně. To znamená, že je povinen ohledně skutečnosti, o níž má pochybnosti, zopakovat dokazování jako celek (srovnej obdobně Bureš, Drápal, Krčmář a kol. Občanský soudní řád. Komentář. II. díl. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, 1133 s.). V případě, že uvedeným způsobem nepostupuje, a přesto se od skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně odchýlí, trpí odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a je tím dán dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.

Soud prvního stupně založil své rozhodnutí mimo jiné na skutkovém závěru, že žalovaná po uzavření kupní smlouvy přijímala automobil k opravě při dodatečném výskytu každé vady, kterou u ní žalobce uplatnil, že opravu provedla vždy v rámci záruky a vystavila o ní záruční protokol. Tato skutková zjištění čerpal z výpovědi žalobce, přehledu oprav automobilu v rámci záruky ze dne 22. 12. 2005 a z jednotlivých záručních protokolů o opravách. Ze závěru soudu prvního stupně, že se u automobilu v záruční době vyskytly vady, které byly opraveny v rámci záruky, je zjevné, že vyšel z předpokladu, že účastníci si dohodli poskytnutí záruky žalovanou. Jak vyplývá z obsahu protokolu o jednání dne 6. 2. 2008, odvolací soud „doplnil dokazování výsledkem žalobce z 13. 4. 2007, dále výsledkem J. F., dcery žalobce z téhož dne“ tak, že jejich výpovědi zachycené v protokolu o jednání před soudem prvního stupně přečetl, a dále přečetl listinné důkazy - odstoupení od smlouvy z 8. 6. 2005 a doplnění odstoupení z 18. 7. 2005. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak tento postup prezentoval jako opětovné provedení důkazů s tím, že „na základě provedených a zopakovaných důkazů“ dospěl k odlišnému skutkovému zjištění, že nebylo prokázáno mezi smluvními stranami ujednání, jímž se prodejce použité věci nad rámec zákona zavázal poskytnout kupujícímu záruku na použitou věc. Aby byl naplněn účel sledovaný opakovaním dokazování, tedy aby si odvolací soud na základě vlastních poznatků zjednal rovnocenný podklad pro odlišné hodnocení zopakovaných důkazů, je povinen provést tyto důkazy zákonem předepsaným způsobem. Jestliže odvolací soud pouze přečetl výpověď žalobce učiněnou před soudem prvního stupně a nepostupoval v souladu s § 131 o. s. ř., který upravuje způsob provedení tohoto důkazu, nelze mít za to, že výpověď žalobce procesně regulérním způsobem zopakoval. Jelikož odvolací soud skutkový závěr, že si účastníci záruku nesjednali, jímž se odchýlil od skutkového zjištění soudu prvního stupně, učinil při nerespektování postupu podle § 213 odst. 2 o. s. ř., zatížil tím řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.).

Nejvyšší soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta za středníkem, odst. 3 věta první o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Domácí násilí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nahlížení do spisu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náklady exekuce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní samospráva](#)
- [Zákonný soudce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přebírání důkazů z trestního řízení před správními soudy](#)
- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)